

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul X

Iadul și Istoria erau acum la fel de împletite ca păcatele care chinaseră de mult timp puternicul Babilon. Întâmplarea s-a întâmplat în 1331, când un templu izolat din China Centrală a explodat, iar din cel mai păzit secret al său, o pasăre moartă a dus mesajul lui Lucifael peste ținuturi. Timp de șaptesprezece ani bolnăvicioși, mirosul ranced al putrefacției a plutit peste Regatul Mongoliei ca o miasmă divină și malignă - Moartea Neagră era Boala Diavolului . Radiind din inima continentului, amestecul letal al lui Lucifael și-a continuat coruperea vastului Regat Asiatic, iar până în 1347, valul de mortalitate și boală se răspândise până la țărmurile sale sudice extreme, ajungând la Marea Neagră. și orașul său portuar genovez Kaffa, aflat la început de drum.

Marea Neagră - Kaffa - octombrie 1347

După descoperirea de către genovezi a unei rute comerciale pe apă către Orientul Îndepărtat și Crimeea, portul maritim asiatic Kaffa s-a transformat într-o poartă de intrare înfloritoare pentru negustorii genovezi care adunau mărfuri rare și neprețuite de pe Drumul Mătăsii din Mongolia și le expediau către diferite regate din Europa. Cu toate acestea, în ultimele zile ale anului 1347, Drumul Mătăsii a adus un dar destul de diferit negustorilor săi genovezi entuziaști: Ciurma Bubonică.

Orașul fortificat Kaffa și-a închis imediat porțile, protejându-se de alte infecții, în timp ce, în alte părți, mongolii putrezeau, nestăviliți și cu miile. Vestea rea despre negustorii genovezi s-a răspândit la fel de repede ca și boala - vestea că străinii din Occident se bazaseră pe „magia lor creștină malefică” pentru a arunca Mama Tuturor Blestemelor. asupra Mongoliei. Prin urmare, liderii militari supraviețuitori s-au unit pentru a forma o armată de tătari mongoli care au atacat orașul fortificat în încercarea de a alunga bestia colonială înapoi în marea de unde provenea. Cu toate acestea, cu rânduri de arbaletieri și lăncieri capabili și strategii superioare, Kaffa își revendica teritoriul Crimeii.

Peisajul rural odinioară liniștit se schimbase încet: unde parfumul proaspăt al frunzelor de toamnă și al cântecului păsărilor se răspândea prin pădurile neîntrerupte, aerul purta acum sunetele și miroase a conflict crescând - a copite care huruie pe pământul înghețat - a piele, sudoare, deșeuri și putregai persistent - a țipete îndepărtate și fiare care suflu. Inițial sporadice, atacurile asupra orașului au devenit mai organizate și mai feroce pe măsură ce campania a evoluat. Totuși, genovezii i-au ținut pe mongoli la distanță timp de trei luni extenuante - până când tătarii au erodat meterezele Kaffei cu valuri după valuri de mongoli răzbunători, atacatori, țipători și foarte onorabili. În primăvara anului 1347, când vremea s-a încălzit și cireșele Florile înfloreau, sângele genovez se prelingea din propriile ziduri ale orașului. Lipsiți de provizii și de trupe apte, locuitorii blocați s-au împăcat cu rezultatul aparent inevitabil - că tătarii erau pe punctul de a cuceri orașul.

Totuși, soarta bătăliei s-a schimbat, tătarii suferind o întorsătură a sorții destul de neobișnuită și poate divin intenționată. Vânturile s-au întors, iar suflarea fierbinte a lui Lucifael a suflat peste armatele presate, în timp ce ciuma se infiltrasă în sfârșit în rândurile comorilor tătare . În doar câteva zile, întregul sat duhnea a putregaiului mongolilor în descompunere și, pe distanțe lungi în toate direcțiile, vaporii cărnii umane putrede stricau aerul. Umiliți, Lorzii Tătari și-au văzut numărul mare spulberat, în timp ce legiuni întregi cădeau; umflate, înnegrite și decimate de boli.

Nu era de mirare că tătarii au fost loviți și rușinați de noua lor condiție slăbită - își țineau preocupările culturale și religioase la cel mai înalt nivel; erau venerați cu o onoare mai mare decât orice teamă de viața pierdută. În mare parte orbiți de astfel de noțiuni sociale stricte, subliniate de secole de îndoctrinare neclintită, războinicii mongoli apreciau un singur mod de viață și acceptau un singur mod de moarte. Pentru mongoli, viața și moartea erau alb-negru, fără confuzie în chestiuni legate de demnitate și dezonoare. Pentru ei, moartea în luptă era onorabilă, spre deosebire de moartea prin boală, care le rușina întreaga familie și le marca pentru totdeauna...

supraviețuitori cu stigmatul social al unei linii genealogice impure.

Întrucât mulți dintre mongoli au înnebunit de febră, chinuiți să demonstreze o atitudine extrem de onorabilă în fața morții, au atacat zidurile orașului Kaffa în raiduri sinucigașe masive. Rămașii rămași în urmă, prea slabi pentru a lupta, s-au împleticit și au stat în fața meterezelor ca niște nenorociți ceremoniali și cerșetori ai demnității, tânjind după o arbaletă genoveză bună care să le potolească suferința și să le salveze familiile de o distincție altfel inevitabilă și rușinoasă. Poate că, printr-o răscumpărare implicită, războinicii tătari s-au aruncat împotriva bazei fortificațiilor orașului, sacrificându-și superioritatea numerică unei scări mereu în creștere din carne infestată cu muște, permițându-le camarazilor lor mongoli să urce pe cele mai distinse rămășițe ale lor și să escaladeze zidurile.

Pe măsură ce zilele treceau - când soarele se retrăgea în spatele cerului de seară și briza de coastă se întorcea spre mare, coloniștii genovezi se înecau în duhoarea înțepătoare a miilor de oameni. tătarii înrăiți. Totuși, și-au ținut orașul, rugându-se ca ciurma să ucidă în cele din urmă voința maselor mongole. Lăsând la o parte numărul și fortificațiile, Timpul nu era aliat pentru niciuna dintre armate, deoarece genovezii își epuizau proviziile la fel de rapid pe cât ciurma ucidea războinicii tătari nou recrutați. Astfel, s-ar fi putut părea că ambele armate au căzut într-un impas.

Totuși, așa cum bine știa Istoria, cu fiecare aplicare a Artei Războiului, Omul era doar un pion de unică folosință. La urma urmei, Arta Războiului nu era de un design pământesc - era strict o invenție divină, concepută chiar înainte de construirea Iadului, când legiuni de Îngeri cerești s-au înarmat împotriva fraților și surorilor lor pământești: Veghetorii, împreună cu Șefii lor de Zeci. Și o Soră Angelică, în special, știa despre planul războiului. La fel ca Îngerul Apollo, Lucifael a fost, de asemenea, unul dintre Îngerii cei mai importanți și favoriți ai lui Dumnezeu și la curent cu cea mai mare parte a Marelui Său Plan, inclusiv Arta Războiului și a Cuceririi. Totuși, spre deosebire de căderea oarecum grațioasă a lui Apollo din Har, imediat după căderea sa, Lucifael și-a folosit cunoștințele acute despre creație și distrugere pentru a influența Omul, oferindu-i noi instrumente și strategii pentru a purta războaie din ce în ce mai eficiente împotriva fraților Săi - tunul, arcul lung și săgeata perforatoare erau doar cele mai recente dispozitive de distrugere concepute prin șoaptele intime ale sfaturilor ei malefice. Acum, ea șoptea secrete noi și, încă o dată, arta războiului evoluase pentru a include noul concept mortal al lui Lucifael. Când a infectat urechile Lorzilor Tătari pe moarte cu șoaptele ei malefice, aceștia au aflat

a strategiei ei destul de josnice de anihilare a umanității: războiul microbian.

Hotărâți să-i alunge pe genovezi și cu ajutorul noilor revelații ale lui Lucifael, Lorzii

au chemat o flotă de treisprezece dintre cele mai mari catapulte ale lor, ordonând armatelor sale să arunce cadavrele contaminate ale camarazilor lor căzuți în inima orașului închis. Răspândite uniform pe zidurile orașului Kaffa, mașinile morții nu se odihneau niciodată. Zi și noapte, fără încetare, o rezervă inepuizabilă de mongoli loviți de ciumă se revărsa asupra orașului genovez, prăbușindu-se prin acoperișuri și zdrobind trecătorii nebănuitori. Cu un ritm atât de nemilos de livrare, coloniștii nu au putut arde cadavrele la fel de repede cum le aruncau tătarii peste ziduri. Și mirosul oribil de păr și piele arsă se amesteca cu mirosul existent de carne putrezită, umplând așezarea închisă cu o duhoare sufocantă. Iadul a copleșit Kaffa. În vârful celei mai înalte crengi a unui cireș, o cioară singuratică a croncănit de două ori - și încă o dată.

Înconjurat și cu aproape toate proviziile epuizate, Kaffa a pregătit o flotă de treisprezece dintre cele mai mari nave ale sale oceanice, pregătindu-le pentru o plecare rapidă. Marinari, soldați și negustori genovezi au jefuit orașul de comorile sale, umplând calele vaselor cu tot ce era neprețuit: aur și argint; jad asiatic și ceramică lucrată; piei tăbăcite și blănuri împachetate; pietre prețioase brute și bijuterii rare; și butoaie cu mirodenii și parfumuri. Și după ce au încărcat complet carenele flotei, au îndepărtat scândurile de pe structurile de lemn ale orașului, înconjurând punțile navelor cu ziduri și mai înalte pentru a găzdui încărcătura suplimentară care a rămas. Odată ce orașul a fost golit de cele mai prețioase bunuri ale sale, douăsprezece nave au ieșit pe furiș din port sub mantia întunericului. Echipajul Cei din al treisprezecelea au rămas în urmă. După ce au incendiat complet orașul, au lăsat în urmă un infern urlator de clădiri în flăcări în timp ce ajungeau din urmă armada care se retrăgea.

Santa Godeberta era cea mai mare și mai navigabilă dintre cele treisprezece nave cu cremalieră. Traversele sale masive, în formă de coloană, se întindeau pe o cocă dublu ranforsată din scânduri de clincher și, cu un catarg, o vergă și o velă impunătoare, își escorta flotila grea spre Genova. Echipajul modificase ulterior puntea pentru a include scânduri împrumutate de la clădirile Kaffa, care formau un zid ridicat deasupra bordajelor. Ca pregătire pentru marea liberă, cleme metalice ancorau o rețea de frânghii care îi fixau încărcătura excesiv de copioasă de pe suprafața navei.

Mai mare decât majoritatea navelor comerciale oceanice, era cea mai recentă construcție și mândria constructorilor navali genovezi. O punte laterală în formă de U se afla deasupra pupei sale acoperite cu marfă. punte și, deasupra punții prova, o punte proră spațioasă se întindea peste o proră dreaptă. Chiar și fără zecile de tone de încărcătură Kaffa, deplasa aproape o sută patruzeci și patru de tone de apă. Era într-adevăr o fiară marină, dacă a existat vreodată una. Totuși, nu era goală, ci plină până la branhii, cu burta stând greoi în apă și cele douăsprezece saborduri de vâsle îmbrățișând valurile oceanului. Era doar al optulea ei călătorie de la Kaffa la Genova și totuși avea să se dovedească a fi cea mai împovăraătoare. Cu mult peste

Având în vedere capacitatea proiectată, cea mai mică nenorocire sau greșeală de calcul ar fi putut, în mod clar, să o trimită pe ea și pe cei douăzeci și patru de marinari ai ei urlând spre fundul oceanului. Sub o pătură de stele ale dimineții și în briza constantă a unui vânt dinspre mare, Santa Godeberta și-a condus flota puternic încărcată peste fața calmă a Mării Negre și spre orizontul întunecat al direcției spre casă .

O duzină de nave comerciale încărcate greoi navigau greu pe plutirea lor joasă; iar grinzile suprasolicitate ale carenei scârțâiau și gemeau în stropii de apă a mării; iar mirosul de saramură și putregai persista în carenele pline de comori. Bărbați, femei și copii acopereau fiecare centimetru al... punțile lor, totuși nu s-a rostit niciun cuvânt — puținii bebeluși de la bord erau prea slăbiți ca să plângă. Într-adevăr, coloniștii genovezi scăpaseră de cadavrele tătarilor zburători cu toate comorile lor și le lăsaseră dușmanii lor asiatici invidioși să moștenească doar pământ pârjolit. Totuși, oricât de curată și ușoară ar fi părut evadarea lor, nu au luat în considerare intervenția angelică - când Lucifael avea o miză în Istorie, ea a semănat rădăcinile acesteia, adesea sezând viitorul cu o retrospectivă dulce-amăruie. Genovezii erau în siguranță departe de Kaffa; totuși, nu au reușit să scape de destinul lor cumplit, pe care Lucifael îl prevăzuse cu viclenie. La doar câteva zile după începerea călătoriei, membrii flotei s-au îmbolnăvit grav. Marinarii supraviețuitori și-au aruncat victimele peste bord, în timp ce îi puneau în carantină pe cei care se îmbolnăveau sub puțuri. și aproape de spatele navelor lor. Și-au câștigat suficient timp pentru a ține la distanță contagiunea mortală, stropind puntea cu găleți de saramură pentru a spăla deșeurile și fluidele expulzate ale celor infectați. Chiar și cu astfel de precauții aplicate în mod corespunzător, nu aveau nicio idee că camarazii lor erau o sursă de infecție mai mică decât pasagerii clandestini care se ascundeau sub punțile navelor lor. Și când armada a înconjurat În extremitatea sudică a Italiei, cei pe moarte îi depășeau numeric pe cei vii cu aproape doi la unu. Pe drum, nava de marinari care arsese Kaffa din temelii se desprinsese de flotă, plutind fără țintă pe măsură ce scădea într-un orizont oceanic plat. Cele douăsprezece nave se îndreptau înainte ca niște sicrie plutitoare persistente, traversând o mare stearpă și mânate doar de dorința de a-și vedea portul genovez. Totuși, disperarea a trasat în cele din urmă cursul spre mare al navei Santa Godeberta. Cum marinarii îi manevrau greementul și Genova era încă prea departe pentru a naviga, aceasta și-a îndreptat prova și flota spre cel mai apropiat port maritim, Messina, Sicilia.

Cu doar o duzină de nave comerciale care se înghesuiau, echipate cu o populație numeroasă de marinari care fugeau și o mână de marinari pe moarte, Flota Moartea Neagră avea să supraviețuiască Istoriei și să fie amintită drept cea mai periculoasă armadă prost echipată care a navigat vreodată pe apele europene. Și din apele de sub... pământul, a rânjit Lucifael.

Gura Muntelui

Soarele apus se estompa în spatele norilor monotoni de sfârșit de toamnă, lăsând o seară neagră și neobișnuit de rece să zăbovească peste inima Franței. O creangă de copac trosni; un câine lătră; totuși, niciun alt zgomot nu tulbura noaptea liniștită și fără vânt. Sub pământ, sunetul respirației greoaie a unui băiat se răspândea prin întuneric, în timp ce, adânc în măruntaiele Gurii Muntelui, o figură în robă se chinuia să urce un pasaj abrupt și spre grotă, cu un rezervor de apă reumplut atârnat peste umăr. Silueta lăsă rezervorul lângă peretele peșterii și își îndreptă brusc atenția către un foc care se diminua. Lemne proaspete și o flacăra nouă îl dezvăluiră pe Lazarus, cu gluga acum băgată în centura de frânghie. Părul lung și negru încadra fața murdară și sumbră a băiatului, ochii lui pâlând ca niște safire strălucitoare în lumina focului. În afară de ceața constantă a respirației sale, doar mișcarea pupilelor sale marca momentul altfel nemișcat, umflându-se și contractându-se în lumina unei flăcări care se zbătea.

Lazăr stătea pe o piatră. În încercarea de a exorciza frigul perpetuu care îi cuprinsese extremitățile de mult timp, și-a tras gluga robei peste el, și-a sprijinit picioarele de cărbuni încinși și și-a încălzit mâinile pentru a se bucura de noua strălucire. Totuși, flăcările se înălțau, Focul urla, iar pupilele lui Lazăr erau niște găuri de ac pe fundalul unor cercuri albastre. S-a îndepărtat de căldura infernală care consuma acum orice urmă de frig din grotă. Sus, nuanțe portocalii și umbre mișcătoare dansau peste masa agățată a o mie de lilioci; în total, numărul lor vast de ochi se reflecta în lumina focului, imitând un... un cer întunecat de stele sclipitoare. Fumul se înălța în spirală, adunându-se pe tavanul grotei. O mână de lilioci și-au luat zborul și au înconjurat peștera. Lazarus și-a scos gluga de pe cap și s-a uitat dacă respirația lui era aburită, care dispăruse între timp. Mai mulți lilioci se mișcau în caverna care se încălzea rapid.

Băiatul și-a fixat privirea asupra liliecilor în timp ce părăsea focul și urca pe rânduri neregulate ale teraselor, îndreptându-se spre zonele superioare ale peșterii, întorcându-se ocazional pentru a-i inspecta dintr-un punct de observație și mai înalt înainte de a-și continua urcușul. O mare de ochi negri și mărgelile îi cercetau înaintarea constantă; totuși, liliicii nu au fugit așa cum își imaginase inițial. În schimb, au rămas nemișcați de tavan, părând la fel de curioși de Lazăr precum era și el de ei. Băiatul s-a tras pe cea mai înaltă terasă. S-a ridicat și și-a îndreptat roba în timp ce inspecta acoperișul grotei, cu numeroșii săi ochi holbați.

„Ți-e cald?”, a întrebat el cu voce tare. „Mă înveți și pe mine?” Strigătul brusc al băiatului s-a auzit prin vale și câțiva lilioci au căzut din cuiburi, alăturându-se altora care deja înconjurau peștera. Și alții au urmat exemplul, iar grota s-a învărtit într-un vârtej de aripi.

Per total, ar fi putut părea că își demonstau pe rând valoarea față de colonie, în timp ce masele așteptau cu nerăbdare, ca judecători cerești, pentru a ține evidența abilităților aeriene ale celui mai recent demonstrator . Și chiar dacă nu erau judecați, Lazarus cu siguranță îi supraveghea îndeaproape pe cei care alegeau să zboare. În cele din urmă, băiatul s-a dezbrăcat. Neclintit pe cornișă, s-a cocoțat doar într-o pânză de șold și mânuși de picior. Cu propriile sale aripi magnifice, asemănătoare cu cele de liliac, s-au desfășurat și s-au întins, imitând cu ele mișcările micilor săi profesori. Deși fiecare liliac era diferit, Lazarus a observat că, în zbor, mișcările aripilor sale erau identice cu toate celelalte - aripi în formă de cupă și bătând într-o ascensiune, aripi tari și deschise cu o încetinire bruscă și aripile strânse pentru o scufundare rapidă. Ochii îi sclipeau în jur; aripile îi țâșneau în aer; creierul îi ardea în timp ce contempla metodologia - numeroasele forme și metodele necesare expuse vizibil în arta zborului liliecilor. Așa s-a întâmplat ca, pe parcursul celei mai mari părți a serii, să învețe de la tovarășii săi de peșteră.

În ora dinaintea zorilor, liliecii își închiseseră ochii negri și măgeleși, abandonându- se tărâmului visărilor cu ochii deschiși, iar Lazarus se retrăsese de la lecțiile de seară. Obosit, flămând, înfrigurat și cu aripile dureroase, Lazarus își puse înapoi robele și coborî înapoi pe podeaua grotei. A alimentat focul și a adunat mâncare din sacul cu provizii. În cele din urmă, s-a așezat pe o piatră în fața unor flăcări proaspete, cu o vezică cu apă lângă el, și s-a ospătat cu poftă cu lipie și felii de carne sărată . O schimbare în umbre i-a furat atenția.

Ochii galbeni străluceau!

„Sșârâi!” Lazarus și-a scuipat mâncarea, a căzut de pe piatră și s-a târât înapoi în timp ce, în interiorul intrării în grotă, o pereche de ochi strălucitori și desprinși păreau să plutească în întuneric. Asemenea unor luni gemene, plutind lângă podeaua peșterii, sferile îl ardeau pe Lazarus cu lumina reflectată a focului.

„Cine merge acolo?” Lazarus a reușit să răspundă la întrebare, cu urechile trase și pupilele mărite. Ochii nu au clipit. Lazarus a adulmecat aerul și și-a ridicat urechile pentru a descoperi mirosul slab și respirația neregulată a unui animal care, la fel, adulmea aerul.

Apoi, un mistreț negru a pufnit și a ieșit din umbrele coridorului. Lazăr a oftat ușurat. S-a ridicat și și-a scuturat praful de pe robă, chicotind în timp ce făcea asta. „De ce, „Ești un porc! Am văzut oameni ca tine... în cărți!” Mistrețul înapăimântat s-a întors spre intrarea în grotă, dar s-a oprit și s-a uitat înapoi la Lazarus.

„O, nu pleca! Nu vreau să-ți fac niciun rău. Mă voi așeza acum.” Lazarus se așeză ușor pe piatră și se așeză în tăcere. Mistrețul se întoarse spre Lazarus și făcu câțiva pași mici, mirosind aerul în timp ce se opri.

„Ți-e foame, nu-i așa?”, a întrebat Lazăr. A luat o felie de carne de lângă picior și a prezentat-o într-o lumină bună. „Vino. Mănâncă.” Mistrețul a păstrat distanța.

„Ia-o.” Lazarus a aruncat carnea la doar câțiva metri de animal. Acesta a aruncat priviri nervoase între Lazarus și resturile de mâncare; în cele din urmă a pășit înaintea, a adulmecat și a devorat carnea. Apoi s-a holbat la Lazarus, aparent ca și cum ar fi așteptat mai mult.

„Îți place și pâinea? Mie nu- mi place – e prea uscată.” Lazarus a aruncat o bucată mare de lipie. Mistrețul a luat-o și s-a târât afară din grotă.

„Stai! Nu pleca!” Lazarus l-a urmărit. În peștera exterioară, a ocolit colțul spre intrarea în peșteră și a zărit mistrețul cățărându-se peste creasta stâncoasă. Deasupra dealului, nori purpurii se întindeau pe cer - răsărit de soare devreme. Lazarus s-a retras brusc în întuneric.

Abia atunci și-a dat seama cât de epuizat era. S-a întors târșâind picioarele spre grotă.

Pe parcursul săptămânii următoare, Lazăr și-a continuat lecțiile, dezvoltându-și suficientă putere în aripi pentru a se ridica de pe podea; totuși, cu aripile încă prea slabe pentru a- i susține greutatea, Lazăr a putut efectua doar zboruri scurte la joasă altitudine, printre pietrele de pe podeaua peșterii.

Odată cu schimbarea timpului, Lazarus a intrat în același program ca și liliecii, dormind ziua astfel încât să-i poată studia atunci când erau cei mai activi. Noaptea deveneau mai reci din cauza înghețurilor recurente, iar când grămada de lemne de foc se împutina, părăsea peștera pentru a aduna lemne din spatele Gurii Muntelui. Pe măsură ce fumul continua să se ridice din focurile sale, un număr tot mai mare de lilieci părăseau peștera pentru a căuta cuiburi netulburate în altă parte. Cu aproape un sfert dintre ei dispăruți, Lazarus a început să observe locuri goale în tavan pe care le acopereau odinioară. Totuși, în aceste zile, atenția lui Lazarus nu era dedicată strict liliecilor, deoarece, după lecțiile sale și exact la răsăritul soarelui, mistrețul venea acum frecvent la Gurii Muntelui pentru a i se alătura la cină. Și au luat cina, așa au făcut.

Sicilia - Portul Messina

Un băiat sicilian elegant îmbrăcat stătea lângă țârm, în timp ce un stol de pescăruși se năpustea asupra lui după bucăți de pâine frântă. Părul său lung și negru și hainele strălucitoare îi fluturau o briză constantă. Ținea ultima bucățică de mană spre cer, cu ochii închiși pe o față strâmbă. Un pescăruș i-a smuls-o din degete, iar el și-a tras brațul în jos, chicotind. Băiatul și-a ferit ochii de soarele orbitor, împreunându-și degetele peste frunte, în timp ce privea spre orizontul oceanului de sud-vest. Au apărut două puncte - apoi o a treia.

„Mamă! Corăbii”, a strigat băiatul de peste umăr, arătând spre mare, „Patru!”

„Cinci nave! Mai multe!”

Santa Godeberta și-a condus greua armadă de nave comerciale în portul Messina. Cu o pupă joasă și o proră înaltă, și-a croit drum prin marea ondulată, supraîncărcată cu rămășițele considerabile și costisitoare ale unui oraș prăbușit. Ca o navă fantomă, puntea ei abandonată strălucea din cauza stropilor de apă constanti ai mării; totuși, fără un echipaj vizibil care să-i conducă cursul. sau naviga, nu se clătina și nu se înclina în valurile oceanului. Oricât de adânc stătea în apă, chiar și cu numeroase tone de încărcătură greoaie, doar o mână de purici și un coș de șobolani ar fi demonstrat cu adevărat gravitatea transportului ei. Nu mai grea decât un sac de orez, povara ne semnificativă a acestor insecte și rozătoare s-ar fi dovedit a fi perfect capabilă să frângă spatele a milioane de oameni, să zdrobească stâlpii și lespezile fiecărui regat european și să aplatizeze fața întregului continent.

O mulțime de pietoni și trecători s-a adunat la docuri pentru a asista la un spectacol rar pentru vremea sa: o flotă de nave masive, aparent capabile să navigheze chiar și pe cele mai largi și mai periculoase oceane. Sute de băieți nerăbdători și țărani neîngrijiiți s-au aliniat la docurile... portul, căutând să revindă mai mult din spațiul rar al docului cel mai apropiat de pilonii de frânghie. Au concurat pentru un post de muncitori angajați pentru descărcarea mărfurilor. Cu o flotă atât de grea, erau siguri că, dintre cei aleși să descarce, li se va plăti o plată generoasă de câteva zile. Munca era la ordinea zilei. Bărbații bombăneau și se împingeau unii pe alții, în timp ce băieții de luptă strângeau praful. Oamenii au umplut portul în timp ce mulțimea aglomerată se năpustea pe străzi. Orașul forțat s-a oprit complet, oprindu-se să privească apropierea armadei. Din ce în ce mai evidente pentru toți trecătorii, docurile erau incapabile să asigure în siguranță o flotă atât de monstruoasă. Cu toate acestea, flota a continuat să înainteze, obstrucționând orizontul cu prezența sa mereu crescândă.

Un căpitan de port robust și doi dintre fierarii săi stăteau pe un palier înalt din lemn, care domina docul aglomerat. Căpitanul frustrat flutura un steag roșu spre navele care se apropiau, făcându-le semn să se retragă și să țină strâns. „Așa este, domnule. Nu sunt nave de-ale noastre - poate portugheze”, spuse unul dintre fierarii, privind cu ochii deschiși spre mare.

Celălalt portar a bătut ușor pe umărul păros al căpitanului. „Au sosit, domnule.” Bărbatul și-a coborât steagul și s-a uitat peste umăr pentru a descoperi rânduri de soldați înarmați care pătrundeau în mulțime. Per total, lumina orbitoare a soarelui de pe căștile lor și mișcarea înainte a formațiunii lor alungite ar fi putut proiecta asemănarea unui vierme de foc incandescent, despărțind o mare de capete în timp ce șerpuia spre doc. A dat din cap și și-a îndreptat din nou atenția către flota neclintită, fluturând steagul într-o încercare disperată de a striga - dar, fără succes, deoarece Santa Godeberta a spart perimetrul exterior al portului Messina.

Preocupările căpitanului erau clar evidente pentru fierarii săi de la port, care și ei se aflau în

uimire față de flotă, care acum se năpustea asupra lor ca și cum ar fi navigat cu putere și tărie în marea liberă. Așa cum era atât obiceiul, cât și regula pentru acostarea în siguranță a navelor mai mari, cum ar fi Acestea, pânzele lor trebuiau să fie fixate de vergă și vâslele trase și folosite în timpul navigației prin port. Cu toate acestea, doar jumătate din vela navei Santa Godeberta zăcea fixată de vergă - restul a rămas desfășurat și prins de vânt. Frânghiile încâlcite ale greementului principal atârnav în jurul catargului și vergă. Având doar trei dintre vâslele sale care se învârtteau slab, acestea nu au reușit prea mult să-i înăbușe viteza.

„Ne stăpânesc puternic, căpitane”, a exclamat unul dintre fierarii portuari. „E o mare lungă în spatele lor!” A arătat spre nava care urma îndeaproape Santa Godeberta, cu velele deschise și fără vâsle. „Și următoarea - e ca un butoi care se rostogolește pe o scândură - are velele larg deschise! Uită-te la ea, căpitane, se întinde larg. ”

„Deschis! Să dau telefonul?”

Căpitanul și-a acoperit gura cu o mână, fluturând steagul în timp ce striga spre flota care se apropia, care acum începea să umple golul. „Avast! Adunați instalațiile navale! Mișcați etrava spre pupa! Întoarceți-vă...”

Una dintre nave a zdrobit o mică ambarcațiune de pescuit, trăgând o parte din rămășițele acesteia cu propria plasă, care atârna încurcată la prova sa. Căpitanul și-a aruncat steagul și le-a ordonat fierarilor săi din port să continue apelul.

Au sărit la comanda lui. Unul dintre ei s-a întors, a apucat un ciocan metalic suspendat și a sunat un clopot tubular mare. Celălalt bărbat a țipat peste zgomotele asurzitoare, fluturând din brațe, ordonând mulțimii să părăsească cheiurile. Panica s-a cuprins în timp ce mulțimea s-a călcat în picioare în graba de a fugi de pe marginea portului. Soldații țipând s-au răspândit într-o încercare disperată de a forma o barieră.

Numeroasele priviri ale maselor de pe Messina erau ațintite asupra navei Santa Godeberta în timp ce își croia drum prin valurile albe, împrăștiind un strop constant de ocean de sub prova sa masivă - era ca un monstru marin delirant, hotărât să eșueze. Căpitanul portului și cei doi oameni ai săi au sărit din turnul de observație chiar în momentul în care rândurile de scânduri și piloni de la chei explodau sub greutatea zdrobitoare a navei supraîncărcate. Întregul port s-a clătinat sub forța impactului. Turnul sfărâmat s-a prăbușit peste mulțime în timp ce nava a eșuat, aruncându-se peste rândul de soldați și zdrobindu-i în coastă. Imediat ce Santa Godeberta s-a plantat peste soldați,

A doua navă a năvălit în babord, ocolindu-i îngust spatele și frecându-i pupa prin tribord înainte de a se întoarce brusc, izbindu-și babordul de port și dezintegrând o vastă porțiune din docul de lemn. Din nou, portul maritim a bubuit, urlând în zgomotul zgomotului și al țipetelor populației sale stupefiate. Încă zece nave grele

Navele intrau în port, prezentându-se ca un zid masiv de lemn, frângerii și vele care părea să înghită golful; și, fără nicio urmă de echipaj pe catarge, vergă sau punți, portul maritim Messina părea asediat de o armadă invadatoare de nave fantomă.

Și ce, dacă nu printr-o aparentă intervenție divină, carenele celor două nave au rămas intacte chiar dacă o mare parte din docul portului zăcea distrusă, lipită de țărm ca un rând de așchii. Imediat în spatele lor, alte zece nave s-au strecurat în golf, încetinind în cele din urmă până la liniște. Împreună cu masa vaselor neinvitate, bărbații se grăbeau pe față ca niște insecte frenetice; portul era un haos rostogolit. Cu prova navei Santa Godeberta închisă la uscat, căpitanul portului și gărzile sale s-au cățărât peste puntea din față.

Un bărbat fără cămașă, transpirat și bolnăvicios a ieșit împleticindu-se din cală. S-a rezemat de peretele apropiat și a alunecat pe punte. S-a aplecat, dând din cap ca un bețiv marinar. Scobiile ochilor îi erau întunecate și păreau învinețite, la fel ca și vârful degetelor. Gărzile portului roiau în jurul lui, în timp ce alții se revărsau în cala navei.

Căpitanul portului arăta peste cap. „Sloboziți-i pânzele! Nava asta rămâne!” Mai mulți fierari portuari se urcă pe greement. S-a apropiat de bărbatul transpirat și a țipat: „Unde este căpitanul acestei nave?” S-a întors spre intrarea în cală a navei și a urlat: „Vreau tot echipajul pe punte! Aduceți-i sus!” S-a întors către bărbatul murdar. „Cine comandă această flotă?”

Bărbatul a răspuns într-un fel, delirant de febră: „Fără căpitan – fără flotă – doar oceanul. Oceanul revendică morții – toți morții.”

Un fierar portuar i-a șoptit căpitanului la ureche: „Fără îndoială, e beat.”

Căpitanul portului și-a continuat interogatoriul. „Cum se numește această navă? Flota aceasta pleacă spre Genova, da?” A scanat încărcătura care se îngrămădea. A aruncat o privire peste punțile celorlalte nave. „Navele voastre sunt încărcate peste capacitatea lor. Cum le-ați ținut la suprafață, numai Dumnezeu știe. De unde ați luat toată această încărcătură?”

Bărbatul a reușit să răspundă: „Nava este... Santa Godeberta... din Kaffa, la Genova.”

Căpitanul le-a ordonat celor doi dintre oamenii săi: „Ridicați-l în picioare. Dați-i puțin aer.” I- a spus altuia care stătea lângă el: „Trageți o găleată cu apă. Treziți-l.” Căpitanul a clătinat din cap și a mormăit: „Kaffa... cu încărcătura asta?” S-a uitat peste mărfurile legate care acopereau aproape fiecare secțiune a punții și a zărit un șobolan negru alergând printre butoaie. El și-a încrucișat brațele. „Nici într-o mie de ani.”

„Căpitane!” , a strigat o voce din interiorul calei navei . „Sunt doar cinci oameni aici jos, iar cala este îngrozitor de plină.” Căpitanul de la port se holba la cale.

intrare în timp ce un bărbat ieșea și își ștergea sudoarea de pe frunte. A continuat:
„Căpitane, acești oameni sunt bolnavi – chiar foarte bolnavi. Va trebui să-i cărăm.”
Doi gărzi s-au întins pe sub brațele marinarului murdar și l-au ridicat în picioare.
„Argh!” a strigat bărbatul și s-a prăbușit inert. Gărzile speriate l-au aruncat pe punte,
iar bărbatul inconștient a zăcut întins, cu brațele deasupra capului, expunând o pereche
de mase negre și umflate, ca niște mere putrede, care ieșeau din axile.
Umflăturile rupte s-au scurs în timp ce un amestec de puroi și sânge negru s-a
adunat pe punte. Gărzile și-au șters brațele de cracii pantalonilor. Un miros rânțed s-a ridicat din
marinar adormit. Căpitanul și-a acoperit nasul și gura și s-a retras. „În numele lui Dumnezeu !”

Apoi s-a întors și a urlat: „Părășiți nava! Nu atingeți nimic! O ciumă este la bord!”
Gărzile au zburat spre prova navei, în timp ce fierarii portuari se grăbeau să coboare de pe
greement, unii sărind cu capul înainte în apă.

În scurtul timp care a urmat, toate cele douăsprezece nave au fost asigurate în babord, păzite
de sute de soldați înarmați, cărora li s-a ordonat să oprească, chiar și prin forță mortală, pe oricine
ar încerca să urce la bordul sau să coboare de pe nave. Și în doar o zi, zvonurile despre
navele contaminate s-au răspândit în toată Messina.

În a doua zi, echipajele flotei au cerut medicilor să urce la bord și să îngrijească bolnavii. Oficialii
orașului au fost de acord doar cu condiția ca, odată ce medicul urcă la bordul navei, să
rămână. Niciunul dintre medicii orașului nu a fost de acord. Oficialii portului au trimis mâncare
și apă cu găleți prinse de frânghii. Odată golite, gălețile au rămas pe nave. În acest fel, s-au luat
toate măsurile de precauție pentru a pune navele în carantină.

În a treia zi, duhoarea morții s-a răspândit peste doc; purtată spre interior de briza mării.
La avertismentele medicilor, gărzilor li s-a ordonat să se retragă de teamă că vântul nu ar putea duce
virusul contagios pe nave. Odată cu gărzile mai departe de nave, amurgul s-a lăsat în liniște peste
doc, iar șobolanii, mânați de sete, au adunat curajul să se târască pe parapetii navei, pe frânghiile de legare
și pe doc, doar pentru a fugi și a li se alătura verișorilor lor șobolani de pe doc.

În a șasea zi, mulți gardieni s-au îmbolnăvit. O gloată furioasă s-a adunat în port, iar oficialii orașului nu au avut altă cale
de atac decât să ordone celor douăsprezece nave să iasă din port, cu încărcătură și tot, ca nu cumva să fie incendiate.
Văzând profit rapid și liberă trecere către alte porturi europene, marinarii staționați din Genova, Marsilia, Corsica și
Sardinia au fost de acord să împartă părți din prețioasa încărcătură a flotei, pe rând, pentru a duce navele la ieșirea din port și
către diverse orașe de coastă.

Și în a șaptea zi, portul a aruncat navele în larg. Imediat, Corabia Neagră Flota Morții s-a destrămat, majoritatea navelor sale îndreptându-și pânzele spre alte porturi decât Genova. Punțile lor, odinioară aglomerate, erau goale - unul câte unul, pasagerii și echipajul îi aruncaseră peste bord pe toți cei afectați de ciumă, până când niciunul nu a supraviețuit călătoriei.

Discretă la suprafață, Messina era deja condamnată, deoarece, deși portul său fusese curățat de navele genoveze, Ciuma Gatestone continua să pândească în umbrele de sub docuri. Pe spatele șobolanilor infectați de pe chei se aflau purici la fel de infectați, în perioada gestațională de boală. Stomacul lor era ca niște pântece infinitezimale ale Iadului - în plină travaliu - gata să producă amestecurile lor diabolice. Iar răul Diavolului a evoluat. În câteva săptămâni, mama rea a lui Lazăr a transformat întreaga populație a Messinei într-o livadă roditoare de mere negre pestilente - coapte de moarte și pline de... smulgerea ei.

Așa s-a întâmplat ca Marea Ciumă să se ivească de la docuri și să se răspândească în interiorul țării, lăsând în urmă doar o cochilie de oraș distrusă. Ciuma s-a transformat într-un incendiu de vegetație în pragul ultimei ore a Europei .

Gura Muntelui

Trecuse mai bine de trei săptămâni de când Lazarus sosise pentru prima dată la Gura Muntelui. În acest interval, corpul său s-a întărit, devenind musculos, iar greutatea pe care o pierduse de atunci în brațe și picioare s-a transferat doar pe aripile sale, acum mai grele și musculate. Zborurile scurte printre pietrele de podea evoluaseră în zboruri mai lungi la altitudini mai mari. Nu se mai cățara pe perete până la marginea de piatră de lângă acoperiș; în schimb, zbura direct către el. Aduna lemne de foc nu mergând în jurul părții din spate a Gurii Muntelui, ci zburând peste creasta sa și înapoi. Totuși, chiar și cu aceste noi abilități, nu era în stare să facă călătoria spre mănăstirea italiană. Chiar și zborurile scurte care necesitau un anumit grad de efort, cum ar fi cel al străngerii lemnului, îi furau respirația. Și știa că, pentru a traversa Golful Leon către Insula Corsica sau de pe Insulă către continentul italian, trebuia să se dovedească capabil să rămână în aer cel puțin jumătate de noapte.

O răceală cumplită sufla constant dinspre nord. Valea de pietre era acoperită de o peliculă subțire de gheață lăsată de ploaia torențială din noaptea precedentă . În interiorul grottei, Lazăr zăcea adormit, ghemuit lângă un foc care se stinge, expirațiile sale regulate formând ceață în aerul înghețat. Deasupra jumătate din tavan zăcea gol, cu liliicii ghemuiți lângă acoperișul mai înalt din spate al clădirii cavernă.

Lazarus gemu și se strânse mai tare într-o minge. Încă adormit, cu urechile ciulite, căuta prin peșteră un sunet proaspăt care să răsună între pereții ei. Deschise ochii crăpați; pupilele sale supradimensionate se micșorară în puncte negre pe un fundal albastru.

„Porc?” a strigat el, așezându-se ușor. A căscat cu colți și și-a frecat fața. „Tu ești?” Un pufnit a răspuns. „Nu acum, porcule. Sunt epuizat.” Lazăr a căutat prin întuneric doar ca să descopere mistrețul scotocind prin sacul său cu provizii. „Porc! Nu!” Lazăr a sărit în picioare și a alergat spre mistreț. „Ieși de acolo!” Animalul și-a scos capul din sac, cu o dovleac dolofan în dinți. A țipat și a ieșit în fugă din peșteră cu bucata de mâncare.

„Nu lăsa să fie așa”, a bolborosit Lazarus, căutând frenetic prin conținutul sacului. A scos flaconul cu sânge și l-a examinat. Cu excepția unei fisuri subțiri care îi întindea latura, vasul a rămas sigilat și nesfârșit. Ușurat, acum i-a venit o altă idee și a răsfoit sacul pentru a descoperi că mistrețul îl jefuise de fiecare firimitură de mâncare.

„Porc!”, a strigat el. Lazăr a scos din sac o mică geantă de piele și a pus în ea plosca și alte obiecte pe care le considera suficient de importante pentru a le ține la îndemână. Apoi s-a întors furios la focul care se stinge cu el. „De ce?” A pus poșeta lângă el și a alimentat focul cu lemne proaspete. „Mi-am împărțit mâncarea cu tine!” A aruncat mai multe lemne peste jarul aprins și a țipat spre intrarea în grotă – vocea lui purtând prin scorbură ca un clopot prin ceață „Să nu furi!” Câțiva lilieci și-au luat zborul, înconjurând peștera, în timp ce buștenii fumegând izbucneau în flăcări. Lazăr privea cu privirea prin foc.

O altă săptămână a trecut târâș, în timp ce o ninsoare proaspătă a acoperit Gura Muntelui. În acest timp, Lazarus și-a tăiat spatele robei astfel încât aripile îi atârnavă în afara lor. Și-a reluat purtarea măștii. Aceste schimbări erau necesare dacă voia să înconjoare creasta Gurii Muntelui o distanță lungă fără să înghețe. Și cu ele, a reușit să rămână în aer aproape trei ore. Cu toate acestea, nici măcar trei ore nu au fost suficiente pentru a traversa mările. Cu iarna apropiindu-se rapid și fără mâncare, Lazarus a leșinat în cele din urmă de foame, oboseală și frig aspru. Punctul culminant al acestor condiții insuportabile l-a împins înapoi în grotă - pentru a -și reconsidera promisiunea.

Dimineața devreme sosise cu o mare de stele care se îneca - mureau într-un cer purpuriu. Înăuntru în grotă, un Lazăr letargic a alimentat din nou focul și și-a pus capul în jos. S-a uitat peste tavanul aproape pustiu - doar un sfert din lilieci rămăseseră. Și acolo a rămas, gândindu-se dacă să fugă înapoi la Abație; strecurându-se în noapte și întorcându-se în peșteră, reprovizionat cu provizii de bucătărie.

A adulmecat aerul, în timp ce un miros familiar persista în el. Stomacul i s-a strâns. Lazăr s-a cățarat pe podea, a ridicat o piatră grea, și-a deschis aripile și a zburat în aer. A înconjurat grota cu privirea ațintită asupra intrării în pasaj. Fără să-și dea seama de Lazăr, mistrețul a pășit înăuntru, mișcându-se încet, spre sacul gol cu provizii al lui Lazăr . Apoi animalul și-a băgat capul în deschizătură. Lazăr s-a aruncat cu piatra și i-a lovit capul. Mistrețul a țipat, iar liliecii au țâșnit din tavan.

Mistrețul a ieșit clătănându-se din grotă. Mistuit de foame, a ridicat piatra și l-a urmărit. Împreună, au ieșit în fugă din peșteră și au traversat valea cu pietre. Lazăr a câștigat teren față de porcul care țipa în timp ce amândoi au depășit creasta crestei, coborând panta estică. Dezorientat, mistrețul s-a oprit și s-a întors spre el, zbatându-și colții. În acel moment, piatra lui Lazăr și-a nimerit ținta - mistrețul nu mai exista.

Gără suflare și epuizat, Lazarus apucă porcul de o copită din spate și îl târî pe creastă, spre peșteră. Abia când se apropie de creasta ei și-a dat seama de situația dificilă. Își ridică fața, mijind privirea la zorii roșii arzătoare și acum pe deplin conștient că se afla în fața peșterii, în timp ce soarele răsărea. Frenetic, trase mistrețul peste creastă și înapoi pe partea umbrată. Zăpada după zămbătă, Lazarus târî porcul peste albia secată a râului, croindu-și o cale prin zăpadă spre peșteră. Zăpada se îngrămădi peste porc și se topi în blana animalului încă cald. Clipele zburară pe lângă el ca un șir de albine. Soarele urca și mai departe, stelele acum înecate în focul său. O mâncărime de arsură solară i se strecura peste pielea expusă, dar cu toate puterile rămase, Lazarus continua să meargă mai departe - pas cu pas, metru cu metru, ignorând durerea.

În cele din urmă, a ajuns la gura peșterii și a târât mistrețul în adâncurile ei întunecate. Primele raze arzătoare ale soarelui străluceau la orizont. Lazăr se zbătea frenetic trăgând și trăgând bestia udă și grea și mai adânc în întuneric. Părțile din spate ale porcului piciorul s-a agățat de o stâncă din podeaua peșterii; iar Lazăr l-a tras liber. S-a ridicat și s-a pregătit pentru încă o smucitură când o rază subțire de lumină roșie - un fir nu mai lat decât o pânză de păianjen - a străpuns o crăpătură îndepărtată de pe creasta dealului estic îndepărtat . Linia de lumină purpurie a radiat peste valea de pietre, a intrat în gura peșteră și a deviat de copita din spate udă a mistrețului. Apoi, raza și-a schimbat cursul, urcând de la piciorul mistrețului, lovindu-l în cele din urmă pe Lazăr curat în ochi.

Băiatul a eliberat mistrețul și s-a aruncat cu totul în umbră. S-a zvârcolit și

se târau pe podeaua peșterii ca și cum ar fi încercat să fugă de un nor de viespi furioase. „O, „Doamne! Ah! AH!”

Fum sulfuros și cenușă cenușie ieșeau din fiecare parte a corpului său, bruma galbenă și prăfuită revărsându-se greoi pe podeaua cavernei. Târându-se orbește și cu brațele fluturând, se ridică în picioare și se împiedică și mai adânc în peșteră, în același fel în care porcul dezorientat ieși din ea. O cenușă gălbuie se lăsa în urma lui Lazarus în timp ce acesta se năpustea prin pasaj și se îndrepta spre cele mai întunecate adâncuri ale g

„DUMNEZEULE! ȘUFĂ!” S-a fărâmițat și s-a rostogolit peste sacul său improvizat cu provizii.

„ȚIPĂT!” Liliaci speriați au erupt din tavan și au dat târcoale deasupra lui. Acum se rostogoleau și zgâriau podeaua peșterii, trăgând sacul peste el, apucând orice și totul – nimic din ce

putea aduna, mișca sau face nu putea anula ceea ce se făcuse. Nicio pungă, rugăciune sau promisiune nu puteau inversa cursul neclintit al evenimentelor, pentru un Grotesc, odată ars de soare. Trupul fumegând a tras sacul cu provizii peste el, apoi s-a așezat în poziție

verticală, sprijinindu-se pe spate într-un braț. Cu fața urlătoare întoarsă spre tavan, tremurând din cauza unei fețe din ce în ce mai întărite și fragile, a scos un ultim geamăt muribund: „TATĂ!”

Culoarea s-a scurs, lăsând în urmă o suprafață întărită, gri ca granitul. În

bruma care se disipa, o statuie detaliată a unui Lazăr mort a rămas - chiar și oasele lui au devenit piatră. Statuia s-a răsturnat și a căzut, cu un braț împietrit întins spre cer, cu

degetele întinse ca și cum ar fi întins mâna spre Tatăl pe care îl invocase. Și când ultimele rămășițe

După ce s-a așezat praf și pietriș gălbui, grota și-a revenit la starea sa în mare parte nepătată și asemănătoare unei cripte, cu excepția fâlfâitului ocazional al câte unui liliac desprins, a flăcărilor

lingânde ale unui foc vioi care trosnea și a unei pietre de granit învelite într-o roba prăfuită și cenușie de scutier.

[Sfârșitul capitolului 10]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~